

По-късно тя премина през една квартална градинка, пълна с огромни дървета. Достраша я да седне на някоя пейка. Погледите на хората ѝ се струваха пълни с омраза. А и самата тя се срамуваше от вида си. Жената избра сенчесто място, скрито от погледите, и седна да си почине. Посегна към кифлата и парчето баница, намерени в контейнера, но се отказа. „За внучката!“ – жегна я мисълта.

Тя седна на тревата, подпря се на високата липа и се отпусна. Пред очите ѝ отново се завъртя миналото, спомените. Тежеше ѝ! Как стана така – изведнъж загуби живота си. И това чудо вече четвърта година. Без работа, постоянно на контейнерите за боклук. Нямаше представа от месец, ден. Все навън, по улиците, като куче.

Спомените я върнаха доста назад. Каква булка беше! Бяла дълга рокля, в чудно бродирано було... Веждите ѝ опънати като калайдисани телчета. Очите – черни, кротки, пълни с многобройни весели пламъчета. Усмивката ѝ – чиста, неподкупна и заразяваща... Каква сватба! Отрупана с целувки, с подаръци, с желания. Устните ѝ като чисто червено вино трептяха, жадно сричаха срещу любимия си: „обичам те... обичам те... изпий ме...”

Добър мъж, добри деца имаше. Работеше в текстилния завод. Влизаше в тъкачния цех с удоволствие и високият шум не я стряскаше. Нещо необикновено, нещо примамливо имаше там – сред високия децибелов шум.

Как сръчно сменяше совалките, как пъстрееше одеялото, как бързо намираще скъсаната нишка. И как я връзваше – като магьосница.

Колко беше горда, като роди дъщеря си. Количката – тази същата, в която събираше хартия – тогава беше цялата обвита в копринени завивки, под които се подаваха шишето с биберона и бурканчето с мляко.

Децата пораснаха. Изучиха се. Съпругът почина. Продадоха апартамента и отидоха да живеят в къщата на майка ѝ. В ромския квартал. Съкратиха я. После години безработна. Добре, че беше внучката – първата! Много я обичаше... Самотата я поразяваше всеки миг, всеки ден. Тя беше най-тъжният акорд в нейния живот. Питаше се постоянно: коя съм, къде съм, защо е така! Защо живея в една стая с младото семейство? Защо се ровя в кофите за смет? Защо в седмицата се храня няколко пъти? Защо стана така, о, боже господи, толкова ли съгреших?!

В своето тъмно съзнание тя най харесваше онази искрица, която я караше да си представя, че някъде си е намерила РАБОТА... Една животинска, нечовешка топлина я обземаше само като си го помислеше: аз – на работа! Боже господи, тогава ще повярвам, че те има!

Спомените отново завъртяха съзнанието на тази немлада и не-стара ромска жена, полуизлегната в дъното на сенчестата горич-